

مقدمه

خط چهرهٔ مکتوب زبان است و همان‌گونه که زبان از مجموعهٔ اصول و قواعدی به نام «دستور زبان» پیروی می‌کند، خط نیز باید پیرو اصول و ضوابطی باشد که مجموع آن اصول و ضوابط را «دستور خط» نامیده‌ایم.

ما خط فارسی، به موجب اصل پانزدهم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، خط رسمی کشور ماست و کلیهٔ اسناد رسمی و مکاتبات و کتابهای درسی باید به این خط نوشته شود و طبعاً چنین خطی باید قواعد و ضوابطی معلوم و مدون داشته باشد تا همگان، با رعایت آنها، هویت خط را تثبیت کنند و محفوظ دارند.

تدوین مجموعهٔ قواعد و ضوابط خط فارسی، مخصوصاً در سالهای اخیر که استفاده از رایانه در عرصهٔ خط و زبان روزافزون شده و حروفچینی و صفحه‌آرایی و ویرایش و نمونه‌خوانی و تهیهٔ نمایه و کارهای بسیار دیگری در حوزهٔ نگارش و چاپ بر عهدهٔ رایانه قرار گرفته و در نتیجه دایرهٔ شاغلان به امر چاپ و تکثیر از حلقهٔ متخصصان سنتی این فن بسی فراتر رفته و فراخ‌تر شده، ضرورت و اهمیت بیشتری پیدا کرده است، چنان‌که نگرانی از خطر بروز تشتت و اعمال سلیقه‌های مختلف و متضاد نیز نسبت به گذشته افزایش یافته است.

در باب دستور خط فارسی، همواره اختلاف سلیقه و مشرب وجود داشته است؛ بعضی طرفدار بازگذاشتن دست نویسنده در انتخاب شیوه نگارش بوده و حداکثر جواز و رخصت را تجویز می‌کرده‌اند و بعضی دیگر، برعکس، گرایش به وضع قوانینی عام و قطعی و تخلف‌ناپذیر داشته و آرزو می‌کرده‌اند که در عالم خط و کتابت نیز قوانینی شبیه قوانین حاکم بر علایم ریاضیات حاکم باشد. از جهتی دیگر، برخی از اهل فن معایب و مشکلات موجود در خط فارسی را تا آن اندازه فراوان و جدی دانسته‌اند که رفع آنها را جز با افزودن و درکار آوردن حروف و علایم جدید میسر نمی‌شمرده‌اند و گروهی دیگر کمترین تحوّل و تبدیلی را در خط فعلی نپذیرفته و آن را به زیان زبان می‌دانسته‌اند.

فرهنگستان زبان و ادب فارسی جمهوری اسلامی ایران، به حکم وظیفه‌ای که برحسب اساسنامه خود در پاسداری از زبان و خط فارسی برعهده دارد، از همان نخستین سالهای تأسیس، درصدد گردآوری مجموع قواعد و ضوابط خط فارسی و بازنگری و تنظیم و تدوین و تصویب آنها برآمد و در این کار راه میانه را برگزید و کوشید تا در تدوین «دستور خط فارسی» اعتدال را رعایت کند. نخستین بار، در سال ۱۳۷۲، به ابتکار جناب آقای دکتر حسن حبیبی، ریاست وقت فرهنگستان، کمیسیونی به مدیریت دکتر علی‌اشرف صادقی و سپس استاد احمد سمیعی، اعضای پیوسته فرهنگستان، تشکیل شد^۱ این کمیسیون، با تشکیل جلسات متعدد، دستور خط پیشنهادی خود را به شورای فرهنگستان تسلیم کرد

^۱. اعضای این کمیسیون عبارت بودند از آقایان دکتر محمدرضا باطنی (۱۶ جلسه، از ۷۲/۲/۷ تا ۷۲/۶/۳۰)، دکتر جواد حدیدی، دکتر علی‌محمد حق‌شناس، دکتر حسین داودی، استاد اسماعیل سعادت، استاد احمد سمیعی (گیلانی)، مرحوم دکتر جعفرشعار، دکتر علی‌اشرف صادقی (که تا جلسه مورخ ۲۸ دی ۱۳۷۲ شرکت داشتند و پس از آن به علت مسافرت برای استفاده از فرصت مطالعاتی در جلسه شرکت نکردند)، مرحوم دکتر مصطفی مقرّبی و استاد ابوالحسن نجفی.

و شورا با دقت و کندوکاو و جدیت بسیار، طی ۵۹ جلسه، آن را مورد بحث و بررسی قرارداد.^۱ نظر شورا همواره بر آن بود که در تدوین و تصویب مجموعه قواعد و ضوابط خط فارسی، از افزودن حرف و علامت جدید به مجموعه حروف و علائم موجود خط فارسی پرهیز کند و همان گونه که در ضمن نخستین اصل از قواعد کلی دستور خط مذکور در این دفتر آمده است، سعی کرد تا چهره خط فارسی حفظ شود. این اعتدال و احتیاط از آن جهت ضروری دانسته شد که، به اعتقاد اعضای فرهنگستان، خط اصولاً طبیعت و ماهیتی دارد بسی پیچیده تر از علائم علمی مانند ریاضیات، و توقع قانونمندی مطلق و قاطع از خط داشتن و راه را بر هرگونه استنباط و سلیقه بستن با این طبیعت ناسازگار است. علاوه بر این، فرهنگستان، در بررسی و تصویب قواعد و ضوابط خط فارسی، معتقد بوده است که تثبیت قواعد متعارف و کمابیش مرسوم خط فارسی، در اوضاع و احوال فعلی، ضروری تر و سودمندتر است از وارد کردن حرف و علامتی جدید که ممکن است، با برانگیختن عقاید موافق و مخالف و صف‌آرایی و جبهه‌گیری، به اصل مقصود که همانا تثبیت آن قواعد است لطمه جدی وارد کند.

^۱ دستور خط فارسی در شورای فرهنگستان در دو شور مورد بحث و بررسی قرار گرفت. شور اول جمعاً در ۴۱ جلسه (از ۷۴/۷/۳ تا ۷۶/۹/۳) و شور دوم در ۱۸ جلسه (از ۷۷/۲/۲۸ تا ۷۷/۹/۱۶) صورت گرفت. اعضای شورا در این جلسات عبارت بودند از: مرحوم استاد احمد آرام (فقط ۸ جلسه)، استاد عبدالمحمد آیتی، دکتر نصرالله پورجوادی، مرحوم دکتر احمد تفضلی (۲۵ جلسه)، دکتر حسن حبیبی، دکتر غلامعلی حدادعادل، دکتر جواد حدیدی، (۱۲ جلسه، از ۷۷/۴/۸)، استاد بهاء‌الدین خرمشاهی، دکتر محمد خوانساری، دکتر علی رواقی، دکتر بهمن سرکاراتی، استاد اسماعیل سعادت (۱۲ جلسه، از ۷۷/۴/۸)، استاد احمد سمیعی، دکتر علی‌اشرف صادقی، دکتر حمید فرزام، سرکار خانم دکتر بدرالزمان قریب (۱۲ جلسه، از ۷۷/۴/۸)، دکتر فتح‌الله مجتبیایی (۷ جلسه، از ۷۷/۴/۸)، دکتر مهدی محقق، دکتر حسین معصومی همدانی (فقط ۱ جلسه)، مرحوم دکتر مصطفی مقرّبی (۵۰ جلسه)، استاد ابوالحسن نجفی. همچنین آقایان دکتر جواد حدیدی (تا جلسه ۱۴۴ مورخ ۷۷/۴/۸) و دکتر حسین داودی و مرحوم دکتر جعفر شعار نیز به عنوان صاحب‌نظر در این جلسات حضور داشتند.

فرهنگستان در پی آن بود که تا سرحده امکان خط فارسی را قانونمند و قاعده‌پذیر سازد تا از آشفتگی و هرج‌ومرج جلوگیری شود؛ اما از توجه به طبیعت خط به طور کلی و به ویژه طبیعت خط فارسی و نیز ذوق و سلیقه و پسند اهل فن غفلت نکرد و، هر جا اعمال قانون را موجب پدید آمدن فهرست بالابندی از استثناها دید، از تصویب و تجویز آن خودداری کرد و، با رعایت انعطاف، میدان را برای ذوق و سلیقه باز گذاشت.

پس از آنکه با بررسی‌های طولانی، اصلاحات لازم در پیشنهاد کمیسیون اولیه اعمال شد، مجموعه قواعد و ضوابط، پیش از تصویب نهایی، به صورت پیشنهاد در دفتری به نام «دستور خط فارسی»^{*} منتشر گردید و به حضور استادان و صاحب‌نظران و معلمان و نویسندگان و عموم کسانی که با شیوه نگارش و املاي خط فارسی سروکار دارند تقدیم شد تا با ملاحظه آن، رأی و نظر خود را اعلام کنند و اگر در آن نقص یا خطایی می‌بینند متذکر شوند.

بسیاری از مؤسسات علمی و صاحب‌نظرانی که آن متن پیشنهادی را دریافت کرده بودند از سر لطف در آن تأمل کردند و با ارسال آراء خود فرهنگستان را در تهذیب و تکمیل این قواعد و ضوابط یاری نمودند. در پایان مهلت مقرر، آراء رسیده، که بعضی متضمن اظهارنظرهای کلی و بعضی مشتمل بر جرح و تعدیل و نقد قواعد و ضوابط بود، برحسب نظم موجود در متن پیشنهادی، تفکیک شد و یکجا در مجموعه‌ای نسبتاً مفصل در اختیار اعضای شورای فرهنگستان قرار گرفت. شورا بار دیگر بررسی دستور خط فارسی را در دستور کار خود قرار داد و با ملاحظه همه اظهارنظرهای رسیده از سوی صاحب‌نظران

^{*} آقای دکتر سلیم نیساری قبلاً کتابی با همین عنوان به طبع رسانده‌اند: دستور خط فارسی، تهران، ۱۳۷۴.

و نیز اعضای پیوسته فرهنگستان، طی ده جلسه به بازنگری در متن پیشنهادی اولیه پرداخت و سرانجام «دستور خط فارسی» را در جلسه دویست و یازدهم خود در تاریخ ۸۰/۴/۳۰ تصویب کرد و آن را برای تأیید و تنفیذ به حضور ریاست محترم جمهور و ریاست عالی فرهنگستان زبان و ادب فارسی جمهوری اسلامی ایران تقدیم کرد.

در این مقدمه، توجه خوانندگان را، پیش از آنکه به قواعد خط فارسی مذکور در این دفتر نظر کنند، به چند نکته جلب می‌کند:

۱. این مجموعه، در وهله اول، نه برای متخصصان زبان و ادبیات فارسی و زبان‌شناسان بلکه برای مخاطبانی نوشته شده است که با زبان فارسی در حد عموم باسوادان و تحصیل‌کردگان جامعه ما آشنایی دارند. به همین جهت، در نگارش آن سعی شده است تا از استعمال اصطلاحات و تعاریفی که فهم آنها تنها برای متخصصان میسر باشد خودداری شود و حتی‌الامکان از زبانی استفاده شود که برای عامه باسوادان به آسانی قابل درک باشد. همین امر ممکن است ناگزیر سبب شده باشد که گاهی از دقت مطلب کاسته شود و چون سهولت استفاده از قواعد و پرهیز از سنگینی و گران‌باری مطالب اهمیت داشته است، از وضع قاعده برای بعضی از موارد استثنا خودداری شود، هرچند ممکن است متخصصان بتوانند در ضمن مباحث علمی خود با موشکافی برای آن استثناها نیز قاعده یا قواعدی وضع کنند.

۲. در دهه‌های اخیر، بیشترین اختلاف نظر در باب شیوه املا کلمات فارسی بر سر موضوع جدانویسی و یا پیوسته‌نویسی کلمات مرکب بوده است. فرهنگستان، چنان که گفته شد، در این باب راه میانه را برگزیده و کوشیده است تا فقط مواردی را که جدانویسی و یا پیوسته‌نویسی آنها الزامی است، تحت قاعده و ضابطه درآورد شیوه نگارش باقی کلمات مرکب را به ذوق و سلیقه نویسندگان واگذار کند.

۳. همه مسائل و مشکلات خط فارسی در این دفتر مطرح نشده و آیینمند کردن اموری از قبیل نشانه‌گذاری یا سجاوندی و شیوه برگردان کلمات خارجی به

خط فارسی و یا کلمات فارسی به خط خارجی در این مجموعه قواعد مورد نظر نبوده است.

۴. شعر فارسی همه‌جا از قواعد و ضوابط عمومی دستور خط فارسی پیروی نمی‌کند و، گهگاه به ضرورت، از قواعد دیگری پیروی می‌کند. این دستور خط نه برای شعر فارسی، بلکه برای نثر فارسی تدوین و تنظیم شده است، بنابراین در آینده می‌توان آن را با ضمیمه‌ای متناسب با شعر فارسی تکمیل کرد.

۵. سلیقه‌های خاص خطاطان، که از دیرباز در عرصه هنر خوشنویسی در نگارش خط فارسی مرسوم و معمول بوده، از دایره بحث و بررسی بیرون نهاده شده است.

۶. در بیان قواعد، چنان‌که در تدوین متون قانونی مرسوم و متداول است، از ذکر علت خودداری شده، اما در بیان موارد استثنا، سعی شده است تا علت استثنا بیان شود.

۷. برای روشن‌تر شدن مفاد قواعد، در ذیل هر قاعده شواهدی ذکر شده است. در مواردی که برای قاعده استثنایی مقرر گشته، فهرست بسته تمام موارد استثنا به دست داده شده و یا خود استثنا به صورت قاعده درآمده است.

۸. هر جا قاعده‌ای ذکر شده است، آن قاعده معمولاً با افزوده شدن اجزایی مانند «یای نسبت» و یا «های بیان حرکت» (های غیرملفوظ) به آخر کلمه و، در نتیجه طولانی‌تر شدن املائی کلمه، تغییر نمی‌کند. مثلاً اگر در نوشتن «همکار» به سبب تک‌هجایی بودن جزء دوم کلمه، حکم به اتصال دو جزء «هم» و «کار» داده شده است، این حکم با افزوده شدن «ی» در کلمه «همکاری» نیز اعمال می‌شود.

۹. سعی شده است که «دستور خط فارسی» با جدول‌های متعدد و مفصلی همراه گردد تا دستیابی استفاده‌کنندگان به همه موارد آسان‌تر و سریع‌تر شود.

فرهنگستان از همه کسانی که با ملاحظه متن پیشنهادی اولیه درباره آن اظهار نظر کرده‌اند تشکر می‌کند و به‌ویژه از مقام معظم رهبری، حضرت آیت‌الله خامنه‌ای، که نکته‌هایی در باب دستور خط فارسی متذکر شده‌اند سپاسگزار است.

همچنین از گروهی از استادان دانشگاه‌های اصفهان و دانشگاه آزاد اسلامی تهران، رشت، خمینی‌شهر و دهقان که نظر خود را بدون ذکر نام ارسال کرده‌اند و نیز از آقایان و خانمها دکتر محمد مهدی رکنی و دکتر مهدی مشکوة‌الدینی (از دانشگاه فردوسی مشهد)، دکتر غلامحسین غلامحسین‌زاده (از دانشگاه تربیت مدرس)، دکتر کتایون مزداپور و دکتر ایران کلباسی (از پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی)، دکتر علی‌اکبر ترابی (از دانشگاه صنعتی سهند تبریز)، دکتر بهروز ثروتیان و دکتر مصطفی ذاکری، دکتر رحمان مشتاق‌مهر (از دانشگاه تربیت معلّم تبریز)، دکتر مرتضی کاخی (از انتشارات امیرکبیر)، مهندس احمد منصوری (از انتشارات فرهنگان)، سرتیپ غلامرضا زندیان (از دفتر واژه‌گزینی نیروهای مسلح)، محمدرضا زرسنج (از آموزش و پرورش استان فارس)، علی شریفی (از دفتر مجلات و نشر شاهد)، علی مصریان و محمدرضا طاهرزاده و جاوید جهانشاهی و ناصر داور و عباس معارفی و بتول کرباسی و از استادان دکتر جلال متینی (مقیم ایالات متحده آمریکا)، دکتر کاظم ابهری (مقیم استرالیا) و سید مصطفی هاشمیان (مقیم بلژیک) که با ارسال نقد و نظر خود در تدوین این مجموعه سهیم بوده‌اند تشکر می‌کند.

فرهنگستان در تدوین این مجموعه وامدار همه کسانی است که در دهه‌های گذشته و سالهای اخیر در این باب تلاش کرده‌اند و مخصوصاً از استادان احمد سمیعی و ابوالحسن نجفی، اعضای پیوسته فرهنگستان، که در تألیف این دفتر سهمی عمده برعهده داشته‌اند تشکر می‌کند. از آقای دکتر حسین داودی و خانم زهرا زندی‌مقدم نیز که در تکمیل و تنظیم این مجموعه تلاش کرده‌اند سپاسگزار

است و یاد استادان درگذشته مرحوم دکتر مصطفی مقرب‌بی و مرحوم دکتر جعفر شعار را گرامی می‌دارد.*

امید است انتشار «دستور خط فارسی» انتظار همه کسانی را که خواهان آیینمندی و انضباط بیشتر خط فارسی‌اند برآورد و گامی در راه استواری پایه‌های زبان و خط فارسی محسوب شود.

غلامعلی حدّادعادل

رئیس فرهنگستان زبان و ادب فارسی

* از آقایان دکتر حسین واثق (از وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی)، حسین موثقی (از دانشگاه صنعتی اصفهان)، موسی صدیقی (از وزارت ارشاد)، مهدی میرجابری، صالح آزاده‌دل و م. ی. قطبی که با اظهار نظر کلی در باب خط فارسی فرهنگستان را یاری کرده‌اند سپاسگزاری می‌شود.

قواعد کلی

۱. حفظ چهره خط فارسی

از آنجا که خط در تأمین و حفظ پیوستگی فرهنگی نقش اساسی دارد، نباید شیوه‌ای برگزید که چهره خط فارسی به صورتی تغییر کند که مشابهت خود را با آنچه در ذخایر فرهنگی زبان فارسی به جا مانده است به کلی از دست بدهد و در نتیجه متون کهن برای نسل کنونی نامأنوس گردد و نسلهای بعد در استفاده از متون خطی و چاپی قدیم دچار مشکل جدی شوند و به آموزش جداگانه محتاج باشند.

۲. حفظ استقلال خط

خط فارسی نباید تابع خطوط دیگر باشد و لزوماً و همواره از خط عربی تبعیت کند. البته در نقل آیات و عبارات قرآن کریم، رسم الخط قرآنی رعایت خواهد شد.

۳. تطابق مکتوب و ملفوظ

کوشش می‌شود که مکتوب، تا آنجا که خصوصیات خط فارسی راه دهد، با ملفوظ مطابقت داشته باشد.

۴. فراگیر بودن قاعده

کوشش می‌شود که قواعد املا به گونه‌ای تدوین شود که استثنا در آن راه نیابد، مگر آنکه استثنا خود قانونمند باشد و یا استثناها فهرست محدود تشکیل دهد.

۵. سهولت نوشتن و خواندن

قاعده باید به گونه‌ای تنظیم شود که پیروی از آن کار نوشتن و خواندن را آسان‌تر سازد، یعنی تا آنجا که ممکن است، رعایت قواعد وابسته به معنا و قرینه نباشد.

۶. سهولت آموزش قواعد

قواعد باید به صورتی تنظیم شود که آموختن و به کار بردن آنها تا حد امکان برای عامه باسوادان آسان باشد.

۷. فاصله‌گذاری و مرزبندی کلمات برای حفظ استقلال کلمه و

درست خوانی

فاصله‌گذاری میان کلمات، خواه بسیط و خواه مرکب^۱، امری ضروری است که اگر رعایت نشود طبعاً سبب بدخوانی و ابهام معنایی می‌شود. در نوشته‌های فارسی دو نوع فاصله وجود دارد: یکی فاصله «برون‌کلمه» یعنی فاصله‌گذاری میان کلمه‌های یک جمله یا عبارت، مانند «یکی از صاحب‌دلان سر به جیب مراقبت فرو برده بود» (این فاصله در ماشین تحریر و رایانه «فاصله یک‌حرفی» خوانده می‌شود) و دیگری فاصله «درون‌کلمه» که معمولاً میان اجزای ترکیب و اغلب در حروف منفصل می‌گذارند: ورود، آزادمرد، خردورزی، پردرآمد (این فاصله در تداول نیم فاصله خوانده می‌شود). رعایت این نیم‌فاصله به‌ویژه در دست‌نوشته‌ها دشوار است و از این‌رو اختیاری است و می‌توان ابهام تلفظی را در ترکیب‌هایی مانند خردورزی با حرکت‌گذاری برطرف کرد.

^۱ مرکب یا ترکیب به معنای اعم کلمه گرفته شده است و شامل کلمه‌هایی مانند کتابخانه، داروخانه، گلاب، دانشجو، دانش‌پرور، خردورزی، تورم‌زا، غذاخوری، همدلی، ارجمند، بررسی، بازگویی، کتابچه، دفترچه می‌شود.

ویژگیهای خط فارسی

خط فارسی دارای ویژگیهایی است. این ویژگیها و مثالهای هر یک در زیر مشخص شده است:

الف) برای بعضی از صداها بیش از یک علامت وجود دارد:^۱
 ت (در تار، چتر، دست، سوت)، ط (در ظاهر، خطر، ضبط، شرط)؛
 ز (در زن، بزم، تیز، باز)، ذ (در ذرت، غذا، کاغذ، نفوذ)، ض (در ضرب، حضرت، تبعیض، فرض)، ظ (در ظاهر، نظر، حفظ، حفاظ)؛
 ث (در ثبت، مثل، عبث، حادث)، س (در سبد، پسر، نفس، خروس)، ص (در صبر، نصر، تفحص، حرص)؛
 غ (در غالب، مغز، تیغ، باغ)، ق (در قالب، فقیر، حلق، برق)؛
 همزه (در اسم، اسب، آرد، مأخذ، قرآن، رأس، یأس، رؤیا، لوم، رئیس، لئیم، متألئ، جزء)، ع (در علم، رعد، وضع)؛
 ح (در حاکم، سحر، شیخ، روح)، هـ (در هاشم، شهر، فقیه، دانشگاه)

^۱ آنچه درباره تلفظ حروف در اینجا آمده مطابق با زبان معیار رایج در تهران است. در نواحی مختلف ایران میان تلفظ بعضی از حروف فرق می‌گذارند که در اینجا نیازی به ذکر آن نیست.

ـِ (در اسم و نامه)

ـَ (در اسب و نه)

ـُ (در بُلند و رُوز)

ب) بعضی حروف نمایندهٔ بیش از یک صدا هستند:

و	مثل	دو (عدد)، چو
		مور، روز، لیمو، دارو
		وام، جواب، روان، ناو، لغو
		جوشن، روشن، نو، رهرو
		خواهر، خویش

ی	مثل	یار، پیدا، نای
		میز، ریز، پری
		موسی، حتّی، علی رغم
هـ	مثل	هوا، مهر، مشابه، دانشگاه
		نامه، درّه

ج) «و»، اگر پس از «خ» قرار گیرد، گاهی خوانده نمی‌شود، چنان‌که در واژه‌های زیر:

خوان، خویش، خواهر

این «و» که آن را «واو معدوله» می‌گویند، در قدیم تلفظ خاصی داشته است که امروزه دیگر متداول نیست.

د) مصوّت‌های ـَ ، ـِ ، ـُ معمولاً در خط منعکس نمی‌شود و به همین سبب، بسیاری از کلمات با املاهای مشابه، تلفظ و معنای متفاوت دارند:

برد: بُرد، بُرد، بُرد، بُرد

در بیشتر موارد، از سیاق عبارت یا معنای جمله باید تلفظ مورد نظر را حدس زد:

برد (بُرد) این تفنگ ۱۰۰۰ متر است.

این کارد خوب نمی‌برد (بُرد).

در فصل ربیع... که صولت برد (بُرد) آرمیده بود و اوان دولت وزد رسیده (سعدی)

در بعضی موارد، به کار نگرفتن نشانه این مصوتها در خط باعث ابهام یا اشتباه می‌شود، به‌خصوص در مواردی مثل اعلام و کلمات دخیل فرنگی و لغات مهجور که تلفظ صحیح آنها برای عامه خوانندگان روشن نیست. در چنین مواردی صورت نوشتاری حتماً باید بسیار روشن و خوانا و با حرکت‌گذاری باشد:

سارتر (sartre)، بکت (Beckett)، کنت (Kenneth)، سیر / سیر / سیر؛ دیر / دیر؛ عبید / عبید.

ه) در خط فارسی غالباً یک حرف به دو یا چند صورت نوشته می‌شود و این بستگی به جایگاه آن حرف در کلمه دارد:

ء / ئ / و / ا

ب / ب / ب / ب؛ پ / پ / پ / پ؛ ت / ت / ت / ت

ج / ج / ج / ج؛ چ / چ / چ / چ؛ ح / ح / ح / ح؛ خ / خ / خ / خ

س / س / س / س؛ ش / ش / ش / ش

ص / ص / ص / ص؛ ض / ض / ض / ض

ع / ع / ع / ع؛ غ / غ / غ / غ

ف / ف / ف / ف؛ ق / ق / ق / ق

ک / ک / ک / ک؛ گ / گ / گ / گ

ل / ل / ل / ل

م / م / م / م

ن / ن / ن / ن

هـ / هـ / هـ / هـ

یـ / یـ / یـ / یـ

(و) حروف فارسی دو دسته است:

۱. منفصل (پیوندناپذیر) که به حرف بعد از خود نمی‌چسبد (ا، د، ذ، ر، ز، ژ، و).
۲. متصل (پیوندپذیر) که به حرف بعد از خود می‌چسبد.

(ز) علاوه برحروف، در خط فارسی نشانه‌های دیگری به شرح زیر وجود دارد:

۱. حرکات یا مصوت‌های کوتاه (ـَ، ـِ، ـُ)، مانند پَر، پِر، پُِر
۲. مَد (~) روی الف، مانند آرد، مآخذ
۳. تشدید (ّ)، مانند عدّه، پلّه، بقالی، ارّه
۴. سکون (°)، مانند لبّ تشنه
۵. پای کوتاه (ء)، مانند نامه من
۶. تنوین (ـً، ـٍ، ـٌ)، مانند ظاهراً، عبارۀ آخری، مضاف‌الیه

(ح) در املائی کلمات و ترکیبات و عبارات عربی، که عیناً وارد زبان فارسی شده است، در بعضی موارد، قواعد املائی عربی رعایت می‌شود:

موسی، بالقوه، خَلْقُ السَّاعَةِ، حَتَّى، اِلَى

(ط) دو حرف «و» و «ه» گاهی برای بیان حرکت به کار می‌رود. و اگر برای بیان حرکت ماقبل خود به کار رود سه نوع است:

۱. مصوت کوتاه، مانند دو، تو، چو
۲. مصوت مرکب، مانند اوج، گوهر، روشن، نو (مثلاً در نوروز)
۳. مصوت بلند، مانند مور، روز، موش، سیو، لیمو، تکاپو
۴. هـ / هـ برای بیان حرکت (ـِ) و ندرتاً (ـَ) به کار می‌رود: شماره، نامه، خانه، نه

ی) در خط فارسی دو دسته نشانه به کار می‌رود: ۱. نشانه‌های اصلی
۲. نشانه‌های ثانوی.
نشانه‌های اصلی مرکب از ۳۴ نشانه است که به آنها حروف الفبا
می‌گوییم. بعضی از حروف به تنهایی نمایندهٔ بیش از یک صداست (مانند
«و») و بعضی دیگر مجموعاً نمایندهٔ یک صدا (مانند ث، س، ص).
نشانه‌های ثانوی مرکب از ۹ نشانه است که در بالا یا پایین نشانه‌های
اصلی قرار می‌گیرد و در هنگام ضرورت به کار می‌رود.
فهرست کامل نشانه‌های خط فارسی، همراه با مثال، در صفحات بعد در
ضمن دو جدول آمده است. یادآوری می‌شود که این حروف برای خط
چاپی است. الفبای خط تحریری و نستعلیق تنوع بیشتری دارد.

جدول ۱. نشانه‌های خط فارسی
نشانه‌های اصلی

شماره	نام نشانه	اول	وسط	آخر	تنها
		که فقط به حرف بعد بچسبد	که هم به حرف قبل و هم به حرف بعد بچسبد	که فقط به حرف قبل بچسبد	که نه به حرف قبل و نه به حرف بعد بچسبد
۱	همزه	رئیس، رئالیسم	لثیم	أ، مؤ، ئ	ء، أ جزء، رأس
۲	آ	—	—	آ، لآ	آ، آ*
۳	الف	—	—	ل	اسب، خانه‌ای
				نایست (= توقّف مکن)	
۴	ب	بار، دبیر	طبل	ب	ب
				شب	آب
۵	پ	پدر، آپارتمان	سپاه	پ	پ
				چپ	توب
۶	ت	تار، رتبه	استان	ت	ت**
				دست	دوات
۷	ث	ثابت، وراثت	مثل	ث	ث
				باعث	ارث

* الف کوتاه (ا) روی «ی» در کلمه‌هایی چون حتّی، الی، موسی عیناً از عربی وارد خط فارسی شده است.

** نشانه نوشتاری «ة/ة» در کلمه‌هایی چون صلوة، دایرةالمعارف، بقیةالله، سریع‌الحركة عیناً از عربی وارد خط فارسی شده است.

شماره	نام نشانه	اوّل	وسط	آخر	تنها
		که فقط به حرف بعد بچسبد	که هم به حرف قبل و هم به حرف بعد بچسبد	که فقط به حرف قبل بچسبد	که نه به حرف قبل و نه به حرف بعد بچسبد
۸	جیم	ج جان، مواجب	ج مجلس	ج رنج	ج موج
۹	چ	چ چشم، کوچه	چ پامچال	چ گچ	چ یوچ
۱۰	ح	ح حال، رحم	ح محل	ح صبح	ح روح
۱۱	خ	خ خال، ناخن	خ سخن	خ نخ	خ شاخ
۱۲	دال	—	—	د صدف	د دست، آدم
۱۳	ذال	—	—	ذ بذل	ذ ذرت، نفوذ
۱۴	ر	—	—	ر سرد	ر رنگ، سوار
۱۵	ز	—	—	ز مزد	ز زنگ، نیاز
۱۶	ژ	—	—	ژ مژده	ژ ژاله، دژ
۱۷	سین	س سیب، آسیب	س مست	س مس	س داس
۱۸	شین	ش شور، آشوب	ش کشتی	ش آتش	ش هوش
۱۹	صاد	ص صابون، اصیل	ص عصر	ص شخص	ص خاص

دستور خط فارسی ۱۱

شماره	نام نشانه	اوّل	وسط	آخر	تنها
		که فقط به حرف بعد بچسبد	که هم به حرف قبل و هم به حرف بعد بچسبد	که فقط به حرف قبل بچسبد	که نه به حرف قبل و نه به حرف بعد بچسبد
۲۰	ضاد	ضـ	ضـ	ضـ	ضـ
		ضرب، حاضر	حضرت	قبض	فرض
۲۱	طا	ط	ط	ط	ط
		طناپ، باطن	خطاب	بسیط	افراط
۲۲	ظا	ظ	ظ	ظ	ظ
		ظهر، ناظم	نظم	حفظ	حفاظ
۲۳	عین	ع	ع	ع	ع
		عمل، اعمال	مبعث	طبع	شجاع
۲۴	غین	غ	غ	غ	غ
		غذا، کاغذ	مغز	تیغ	باغ
۲۵	ف	ف	ف	ف	ف
		فصل، دفتر	گفتار	ردیف	برف
۲۶	قاف	ق	ق	ق	ق
		قند، باقی	بقا	حق	ساق
۲۷	کاف	ک	ک	ک	ک
		کتاب، ساکت	سکته	سبک	باک
۲۸	گاف	گ	گ	گ	گ
		گل، آگاه	نگهبان	بانگ	بزرگ
۲۹	لام	ل	ل	ل	ل
		لازم، ناله	علم	عمل	دل
۳۰	میم	م	م	م	م
		مادر، نامه	عمل	علم	نام
۳۱	نون	ن	ن	ن	ن
		نام، لانه	قند	زمین	زمان

شماره	نام نشانه	اوّل	وسط	آخر	تنها
		که فقط به حرف بعد بچسبد	که هم به حرف قبل و هم به حرف بعد بچسبد	که فقط به حرف قبل بچسبد	که نه به حرف قبل و نه به حرف بعد بچسبد
۳۲	واو	—	—	و گوهر، آهو، عفو، خوش، خواهر	و راهرو، دارو، ناو
۳۳	هـ	هـ	هـ	هـ هنوز، راهنما	هـ مهر کوه، روزه
۳۴	ی	ی	ی	ی یاد، دیوار	ی ترشی، نَفی بازی، خوی

جدول ۲. نشانه‌های خط فارسی
نشانه‌های ثانوی

شماره	نام نشانه	علامت	مثال
۱	زیر (فتحه)	ـَ	گَرْمَا، دَرَجَات
۲	پیش (ضمه)	ـِ	گَنَدُم، عُبُور
۳	زیر (کسره)	ـِـ	نِگَاه، فِرِسْتَادَن
۴	سکون (جزم)	ـِـ	دَل، گِرِه
۵	تشدید	ـُـ	مَعْلَم، حَقِّ، مَطْلَب
۶	یای کوتاه روی‌های غیرملفوظ	ـِـ	نامِه من
۷	تنوین نصب	ـِـ، ـِـ، ـِـ	ظَاهِرًا، وَاقْعًا، بِنَاءِ عَلِيٍّ هَذَا
۸	تنوین رفع	ـِـ	مُضَافًا إِلَيْهِ
۹	تنوین جرّ	ـِـ	بِعِبَارَةِ أُخْرَى

تبصره. استعمال نشانه‌های شماره‌های ۱، ۲، ۳، ۴، ۵ الزامی نیست و این علائم را عمدتاً برای رفع ابهام به کار می‌برند.

املای بعضی از واژه‌ها و پیشوندها و پسوندها

ای (حرف ندا) همیشه جدا از منادا نوشته می‌شود :

ای خدا، ای که

این، آن جدا از جزء و کلمهٔ پس از خود نوشته می‌شود :

استثنا : آنچه، آنکه، اینکه، اینها، آنها، اینجا، آنجا، وانگهی

همین، همان همواره جدا از کلمهٔ پس از خود نوشته می‌شود:

همین‌خانه، همین‌جا، همان‌کتاب، همان‌جا

هیچ همواره جدا از کلمهٔ پس از خود نوشته می‌شود مگر در:

هیچ‌یک، هیچ‌کدام، هیچ‌کس

چه جدا از کلمهٔ پس از خود نوشته می‌شود:

چرا، چگونه، چقدر، چطور، چسان

چه جدا از کلمهٔ پیش از خود نوشته می‌شود، مگر در:

آنچه، چنانچه

را در همه جا جدا از کلمهٔ پیش از خود نوشته می‌شود، مگر در:

چرا در معنای «برای چه؟» و در معنای «آری»، در پاسخ به پرسش منفی.

که جدا از کلمهٔ پیش از خود نوشته می‌شود:

چنان‌که، آن‌که (= آن‌کسی‌که)

استثناء: بلکه، آنکه، اینکه

ابن، حذف یا حفظ همزه این کلمه، وقتی که بین دو عَلم واقع شود، هر دو صحیح است:

حسین بن علی / حسین ابن علی؛ محمد بن زکریای رازی / محمد ابن

زکریای رازی؛ حسین بن عبدالله بن سینا / حسین ابن عبدالله ابن سینا

به در موارد زیر پیوسته نوشته می‌شود:

۱. هنگامی که بر سر فعل یا مصدر بیاید (همان‌که اصطلاحاً «بای زینت» یا «بای تأکید» خوانده می‌شود):

بگفتم، بروم، بنماید، بگفتن (= گفتن)

۲. به صورت بدین، بدان، بدو، بدیشان^۱ به کار رود.

۳. هرگاه صفت بسازد:

بخرد، بشکوه، بهنچار، بنام

به در سایر موارد جدا نوشته می‌شود:

به برادرت گفتم، به سر بردن، به آواز بلند، به سختی، منزل‌به‌منزل،

به نام خدا

— هرگاه «بای زینت»، «نون نفی»، «میم نهی» بر سر افعالی که با

الف مفتوح یا مضموم آغاز می‌شوند (مانند انداختن، افتادن،

افکندن) بیاید، «الف» در نوشتن حذف می‌شود:

بینداز، نیفتاد، میفکن

بی همیشه جدا از کلمه پس از خود نوشته می‌شود، مگر آنکه

کلمه بسیط‌گونه باشد، یعنی معنای آن دقیقاً مرکب از معانی

اجزای آن نباشد:

بیهوده، بیخود، بیراه، بیچاره، بینوا، بیجا

می و همی همواره جدا از کلمه پس از خود نوشته می‌شود:

می‌رود، می‌افکند، همی‌گوید

^۱ گونه قدیمی حرف اضافه «به» فقط در کلمات بدین، بدان، بدو، بدیشان باقی مانده است.

هم همواره جدا از کلمه پس از خود نوشته می‌شود، مگر در موارد زیر:
 ۱. کلمه بسیط‌گونه باشد:

همشهری، همشیره، همدیگر، همسایه، همین، همان، همچین، همچنان
 ۲. جزء دوم تک‌هجایی باشد:

همدرس، همسنگ، همکار، همراه

۳. جزء دوم با مصوت «آ» شروع شود، مگر هنگامی که همزه در ابتدای
 جزء دوم تلفظ شود:

همایش، همآورد، هماهنگ

هم‌آرزو، هم‌آرمان

تبصره: هم، بر سر کلماتی که با «الف» یا «م» آغاز می‌شود،
 جدا نوشته می‌شود:

هم‌اسم، هم‌مرز، هم‌مسلك

تر و ترین همواره جدا از کلمه پیش از خود نوشته می‌شود،
 مگر در:

بهتر، مهتر، کهتر، بیشتر، کمتر

ها (نشانه جمع) همواره به کلمه پیش از خود می‌چسبد، مانند
 کتابها، باغها، چاهها، کوهها، گرہها، مگر هنگامی که:

۱. بخواهیم صورت مفرد کلمه را مشخص کنیم:

کتاب‌ها، درس‌ها، باغ‌ها

۲. کلمه به‌های غیرملفوظ (بیان حرکت) و یا‌های ملفوظی که
 حرف قبل از آن حرف متصل باشد، ختم شود:

میوه‌ها، خانه‌ها

سفیه‌ها، فقیه‌ها، پیه‌ها، به‌ها

مجموعه ام، ای، است،...

صورت‌های متصل فعل «بودن» در زمان حال (ام، ای، است، ایم، اید، اند)، به صورت‌های زیر نوشته می‌شود:

کلمات مختوم به	صامت میانجی	مثال
صامت منفصل	—	خشنودم خشنودید خشنودند
«و» با صدای نظیر آنچه در «رهرو» به کار رفته است	—	رهروم رهروید رهروند
صامت متصل	—	پاکم پاکید پاک‌اند
«آ»	«ی»	دانایم دانایید ^۱ دانایند
«و» با صدای نظیر آنچه در «دانشجو» به کار رفته است	«ی»	دانشجویم دانشجوید دانشجویند
«و» با صدای نظیر آنچه در «تو» به کار رفته است	همزه	توأم توآید ^۲ توآند
«ب» (های بیان حرکت)	همزه	خسته‌ام خسته‌اید خسته‌اند
«ای»	همزه	تیزپی‌ام تیزپی‌اید تیزپی‌اند
«ای»	همزه	کاری‌ام کاری‌اید کاری‌اند

* کلمه‌های ستاره‌دار در این جدول از قاعده مستثنا هستند.

^۱ چنانچه کلمه‌ای مختوم به مصوت باشد و جزء پس از آن نیز با مصوت آغاز شده باشد، می‌توان در فاصله میان دو مصوت از دو نوع صامت میانجی (با ارزش یکسان) استفاده کرد: یکی صامت «ی» و دیگری صامت «همزه»؛ نظیر دانایید/ دانائید؛ زیبایی/ زیبایی؛ تنهایی/ تنهائی، که در بعضی همزه غلبه دارد و در بعضی دیگر «ی» و از کلمه‌ای به کلمه دیگر فرق می‌کند. در اینجا، برای حفظ یکدستی و سهولت آموزش، صامت میانجی «ی» انتخاب شده است.

^۲ چون «توآید» معنا ندارد، «متروآید» آورده شد.

ضمایر ملکی و مفعولی

ضمایر ملکی و مفعولی^۱ [ـَم، ـَت، ـَش، ـَمان (مان)، ـَتان (تان)، ـَشان (شان)]، در حالات شش‌گانه، همراه با واژه‌های پیش از خود به صورت‌های زیر نوشته می‌شود:

کلمات مختم به	صامت میانجی	مثال
صامت منفصل	—	برادرم برادرت برادرش برادرمان برادرتان برادرشان
صامت متصل «و» با صدایی نظیر آنچه در «رهرو» به کار رفته‌است	—	کتابم کتابت کتابش کتابمان کتابتان کتابشان رهروم رهروت رهروش رهرومان رهروتان رهروششان
«آ»	«ی» ^۲	پایم پایت پایش پایمان پایتان پایشان عمویم عمویت عمویش عمویمان عمویتان عمویشان
«ب» (های بیان حرکت) بیش از ضمایر ملکی مفرد «ای» پیش از ضمایر ملکی مفرد	همزه	خانهام خانعات خانهاش خانمان خانه‌تان خانه‌شان پیم پیت پایش میم مان پیشان
«ای» پیش از ضمایر ملکی مفرد «و» با صدایی نظیر آنچه در «رادیو» به کار رفته‌است پیش از ضمایر ملکی مفرد	همزه همزه ^۳	کشتی‌ام کشتی‌ات کشتی‌اش کشتی‌مان کشتی‌تان کشتی‌شان رادیوام رادیوات رادیواش رادیومان رادیوتان رادیوشان

^۱ در دستورهای اخیر، به جای اصطلاحاتی نظیر «ضمیر ملکی» یا «ضمیر مفعولی»، اصطلاح «ضمیر شخصی متصل» به کار می‌رود.

^۲ این «ی» ممکن است در مواردی حذف شود. در تداول عامه «بابام» به جای «بابایم» گفته می‌شود. در ادبیات داستانی هم، زمانی که نویسنده زبان گفتار را ضبط می‌کند، وضع به همین منوال است. در شعر به ضرورت شعری این حذف صورت می‌گیرد، مثلاً استعمال «بازوت» به جای «بازویت» در این مصراع: «آفرین بردست و بر بازوت باد».

^۳ در محاوره، اصولاً همزه و مصوت آغازی حذف می‌شود، مثلاً گفته می‌شود «رادیوم خراب شد» و نه «رادیوام خراب شد».

یای نکره و مصدری و نسبی

یای نکره (همچنین یای مصدری و نسبی) در حالات گوناگون به صورتهای زیر نوشته می‌شود:

کلمات مختوم به	صامت میانجی	مثال
صامت منفصل	—	برادری
صامت متصل	—	کتابی
«و» با صدایی نظیر آنچه در «رهر» به کار رفته است.	—	رهروری
«ب» (های بیان حرکت) ^۱	همزه	خانه‌ای
«ای»	همزه	تیزی‌ای
«ای»	همزه	کشتی‌ای
«و» با صدایی نظیر آنچه در «رادیو» به کار رفته است	«ی»	رادیویی
«آ»	«ی»	دانایی
«و» با صدایی نظیر آنچه در «دانشجو» به کار رفته است	«ی»	دانشجویی

^۱ های بیان حرکت، در الحاق به «یای مصدری»، حذف می‌شود و «گ» میانجی به جای آن می‌آید: بندگی. در چند کلمه، های بیان حرکت در الحاق به «یای نسبت» افتاده و «گ» میانجی اضافه شده است: «خانگی»، «همیشگی»، «هفتگی».

کسره اضافه

نشانه کسره اضافه در خط آورده نمی‌شود، مگر برای رفع ابهام در کلماتی که دشواری ایجاد می‌کند:

اسب سواری / اسب سواری

- کلماتی مانند رهرو، پرتو، جلو، در حالت مضاف، گاهی با صامت میانجی «ی» می‌آید، مانند «پرتوی آفتاب» و گاهی بدون آن، مانند «پرتو آفتاب». آوردن یا نیاوردن صامت میانجی «ی» تابع تلفظ خواهد بود.
- برای کلمات مختوم به های بیان حرکت، در حالت مضاف، از علامت «ء» (ی کوتاه شده شبیه همزه) استفاده می‌شود:

خانه من، نامه او

- «ی»، در کلمه‌های عربی مختوم به «ی» (که «آ» تلفظ می‌شود)، در اضافه به کلمه بعد از خود، به «الف» تبدیل می‌شود:
عیسای مسیح، موسای کلیم، هوای نفس، کُبرای قیاس

نشانه همزه*

همزه میانی

الف) اگر حرف پیش از آن مفتوح باشد، روی کرسی «ا» نوشته می‌شود، مگر آنکه پس از آن مصوت «ای» و «او» و «اِ» باشد که در این صورت روی کرسی «یا» نوشته می‌شود:

رَأْفَت، تَأْسَف، تَلَأَلُو، مَأْنُوس، شَأْن

رئیس، لئیم، رئوف، منوت، مطمئن، مشمئز

تبصره: در کلمات عربی بر وزن «مُتَفَعِّل» نظیر متأثر، متأخر، متألم که در تداول، اولین فتحه آنها به کسره تبدیل شده، همان صورت عربی آن ملاک قرار گرفته است.

ب) اگر حرف پیش از آن مضموم باشد، روی کرسی «و» نوشته می‌شود، مگر آنکه پس از آن مصوت «او» باشد که در این صورت روی کرسی «یا» نوشته می‌شود:

رُؤْيَا، رُؤْسَا، مَوْسَسَه، مَوْذَن، مَوْثَر، مَوْانِسْت

شئون، رئوس

* گاهی، خصوصاً در خوشنویسی، در زیر همزه پایانی «ء»، بدون اینکه به کلمه دیگری اضافه شده باشد، علامتی شبیه کسره می‌گذارند که صحیح نیست.

ج) اگر حرف پیش از آن مفتوح یا ساکن و پس از آن حرف «آ» باشد، به صورت $\bar{ا}/\bar{آ}$ نوشته می‌شود:
 مآخذ، لالی، قرآن، مرآت
 در بقیه موارد و در کلیه کلمات دخیل فرنگی یا کرسی «ی» نوشته می‌شود:
 لنام، رئالیست، قرائات، استثنائات، مسئول، مسئله، جرئت، هیئت
 لئون، سئول، تئاتر، نئون^۱
 استثنا: توأم

همزه پایانی

الف) اگر حرف پیش از آن مفتوح باشد (مانند همزه میانی ماقبل مفتوح)، روی کرسی «ا» نوشته می‌شود:
 خلا، ملا، مبدأ، منشأ، ملجأ
 ب) اگر حرف پیش از آن مضموم باشد (مانند همزه میانی ماقبل مضموم)، روی کرسی «و» نوشته می‌شود:
 لؤلؤ، تالؤلؤ
 ج) اگر حرف پیش از آن مکسور باشد، روی کرسی «ی» نوشته می‌شود:
 متألئ^۲
 د) اگر حرف پیش از آن ساکن یا یکی از مصوت‌های بلند «آ» و «او» و «ای» باشد، بدون کرسی نوشته می‌شود:
 جزء، سوء، شیء، بُطء، بطیء، سماء، ماء، املاء، انشاء^۳

^۱ کلمه هیدروژن گاهی ئیدورژن نوشته می‌شود که صحیح نیست.

^۲ کلمه منشی در اصل منشی بوده است که در فارسی «ء» به «ی» بدل شده است.

^۳ همزه پایانی بدون کرسی در کلمات انشاء، املاء، اعضاء، در فارسی، در اضافه به کلمه بعد از خود، غالباً حذف می‌شود و به جای آن «ی» میانجی می‌آید. مانند انشای خوب، اعضاء بدن، ولی حفظ همزه آن هم صحیح است: انشاء خوب، اعضاء بدن.

تبصره ۱: کلماتی مانند اِثشاء، اِملاء، اِعضاء در فارسی بدون همزه پایانی هم نوشته می‌شود که صحیح است.

تبصره ۲: هرگاه همزه پایانی ماقبل ساکن (بدون کرسی) یا همزه پایانی ماقبل مفتوح (با کرسی «ا») و یا همزه پایانی ماقبل مضموم (با کرسی «و») به یای وحدت یا نکره متصل شود، کرسی «یا» می‌گیرد و کرسی قبلی آن نیز حفظ می‌شود.

جزئی، شیئی، منشائی، مائی، لؤلؤئی.

راهنمای کتابت همزه، در صفحات بعد، در جدول شماره ۳، ارائه شده است.

جدول ۳. راهنمای کتابت همزه

بدون کرسی	کرسی «ب»	کرسی «و»	کرسی «ا»	
			«آ، اَ»	«أ، اِ»
«ء»	«ئ، اِء»	«ؤ، اِؤ»		
بُطء	اِئتلاف	تلاؤ	قرآن	بأس
بَطِیء	ارائه	رؤسا	لالی	تأثیر
جزء	اسائه	رؤیا	مأل	تأخر
سوء	استثنائات	رؤیت	مرآت	تأثیر
شیء	استثنائی	سؤال	مآخذ	تأدیب
ضوء	القائات	فؤاد	مآثر	تأذی
فیء	اورلئان	لؤلؤ	منشآت	تأسف
ماء	ایدئالیسم	لؤم	مآب	تأسیس
	بناتریس	مؤالفت	مآرب	تأکید
	بئر	مؤانست		تألف
	پرومتئوس	مؤتلف		تألیف
	پنگوئن	مؤتمن		تأمل
	تبرئه	مؤثر		تأمین
	تخطئه	مؤدب		تأنی
	تئاتر	مؤدی		تأنیث
	تنودور	مؤذن		تأویل
	توطئه	مؤسس		تفأل
	جزئی	مؤسسسه		تلاؤ
	سوئی	مؤکد		توأم

بدون کرسی	کرسی «یا»	کرسی «و»	کرسی «ا»	
	«ئ، ء»	«ؤ، ؤ»	«آ، آ»	«أ، أ»
	جرئت	مؤلف		خلاً
	ذنات	مؤمن		رأس
	دوئل	مؤنث		رأى
	رافائل	مؤول		سبأ (قرآنى)
	رنالیست	مؤید		شان
	رنالیسم			مأثور
	رئوس			مأجور
	رئوف			مأخذ
	رئیس			مأخوذ
	ژوئن			مأذون
	ژئوفیزیک			مأکول
	سئانس			مألوف
	سئول			مأمن
	سوئد			مأمور
	سینات			مأنوس
	شائول			مأوا
	شئون			مأیوس
	قراثت			مبدأ
	قراثات			متأثر
	کاکائو			متأخر
	کلئوپاترا			متأدى
	لائوس			متألم

بدون کرسی	کرسی «ی»	کرسی «و»	کرسی «ا»	
«ء»	«ئ، ئِ»	«ؤ، وُ»	«آ، اَ»	«أ، اِ»
	لِئام، لئیم لئون لئوی مائومائو مسائل مسئول مئونت مرئوس مرئی مشمئز ناپئون نشئه نشئت نوئل نئون ویدئو هیئت			متأمل متأهل متألی مستأصل مألاً ملجأ منشأ نبأ (قرآنی) یأس

واژه‌ها و ترکیبات و عبارات مأخوذ از عربی

«ة» در واژه‌ها و ترکیبات و عبارات مأخوذ از عربی به صورتهای زیر نوشته می‌شود:

۱. اگر در آخر کلمه تلفظ شود، به صورت «ت» نوشته می‌شود:

رحمت، جهت، قضات، نظارت، مراقبت، براءت

استثنا: صلوة، مشکوة (آنجا که مراعات رسم الخط قرآنی این کلمات در نظر باشد).

۲. اگر در آخر کلمه تلفظ نشود، برای نشان دادن حرکت ماقبل آن، به صورت «ه/ه» (های بیان حرکت) نوشته می‌شود:

علاقه، معاینه، نظاره، مراقبه، آتیه

و در این حالت همه احکام متعلق به های بیان حرکت بر آن جاری است.

علاقه‌مند، نظارگان، معاینه بیمار، مراقبه‌ای

۳. در ترکیبات عربی رایج در فارسی، مانند کامله الوداد، لیلۃ القدر، ثقة الاسلام، خاتمة الامر، دایرة المعارف، معمولاً به صورت «ة/ة» نوشته می‌شود، اما گاهی در بعضی از ترکیبات، مانند حجّت الاسلام و آیت الله، به صورت «ت» می‌آید که آن هم درست است.

«و» که در برخی از کلمه‌های عربی، مانند زکوة، حیوة، مشکوة، صلوة به صورت «آ» تلفظ می‌شود، در فارسی (جز در مواردی که رعایت رسم‌الخط قرآنی این‌گونه کلمات مورد نظر باشد) به صورت «الف» نوشته می‌شود.^۱

زکات، حیات، مشکات، صلوات

تبصره: کلمه‌هایی مانند زکوة، مشکوة، صلوة (اگر به این صورت نوشته شده باشد)، در اضافه به «ی» نسبت یا وحدت، با «ا» و «ت» نوشته می‌شود:

زکاتی، مشکاتی، صلاتی، حیاتی

«الف کوتاه» همیشه به صورت «الف» نوشته می‌شود، مگر در موارد زیر:

۱. الی، علی، حتّی، اولی، اوّلی

۲. اسمهای خاص:

عیسی، یحیی، مرتضی، مصطفی، موسی، مجتبی

تبصره: واژه‌هایی مانند اسمعیل، هرون، رحمن که در رسم‌الخط قرآنی به این صورت نوشته می‌شود در فارسی با «الف» نوشته می‌شود: اسماعیل، هارون، رحمان.

۳. ترکیباتی که عیناً از عربی گرفته شده است:

اعلام‌الهدی، بدالدّجی، طوبی‌لک، لا تُعَدُّ ولا تُحصی، سِدْرَةُ الْمُتَنَبِّهِ، لا تُحصی (صیغه‌های فعلی)

– اسامی سوره‌های قرآن (مانند یس، طه، الم و...) به شکل مضبوط در قرآن نوشته می‌شود، اما در کلماتی مانند یاسین، آل‌طاه و... قاعده تطابق مکتوب و ملفوظ رعایت می‌شود.

^۱ اسامی خاص در متون قدیم و نام‌خانوادگی اشخاص، اگر با املائی عربی ثبت شده باشد، به همان شکل حفظ می‌شود: مشکوة‌الدینی، حیوة‌الحيوان.

تنوین، تشدید، حرکت گذاری هجای میانی «- و و-»

آوردن تنوین (در صورتی که تلفظ شود) در نوشته‌های رسمی و نیز در متون آموزشی الزامی است. تنوین به صورتهای زیر نوشته می‌شود:

۱. تنوین نصب: در همه جا به صورت «أ/ا» نوشته می‌شود:

واقِعاً، جزئاً، موقتاً، عَجالتاً، نتیجتاً، مقدمتاً، طبیعتاً، عمدأ، ابدأ^۱

تبصره^۱: کلمه‌های مختوم به همزه، مانند جزء، استثناء، ابتداء، هرگاه با تنوین نصب همراه باشد، همزه آنها روی کرسی «یا» می‌آید و تنوین روی «الف» بعد از آن قرار می‌گیرد: جزئاً، استثنائاً، ابتدائاً.

تبصره^۲: تاء عربی «ة/ة»، اعم از آنکه در فارسی به صورت «ت» یا «ه/ه» (های بیان حرکت) نوشته یا تلفظ شود، در تنوین نصب، بدل به «ت» کشیده می‌شود و علامت تنوین روی الفی که پس از «ت» می‌آید قرار می‌گیرد، مانند نتیجتاً، موقتاً، نسبتاً، مقدمتاً، حقیقتاً.

۲. تنوین رفع و تنوین جرّ: در همه جا به صورت «ُ و —» نوشته می‌شود و فقط در ترکیبات مأخوذ از عربی که در زبان فارسی رایج است به کار می‌رود:

^۱. اگر بخواهیم بی‌تنوین خوانده شود: مطلقاً، اصلاً، ابدأ.

مشاراًلیه، مضافاًلیه، منقولاً عنه، مختلفاً فیه، متفقاً علیه
بعبارة آخری، ابا عن جد، ای نحو کان.

گذاشتن تشدید همیشه ضرورت ندارد مگر در جایی که موجب ابهام
و التباس شود که یکی از مصادیق آن هم نگاشتهاست:
معین / معین؛ علی / علی؛ دوار / دوار؛ گره / گره؛ بنا / بنا
تبصره: در متون آموزشی برای نوآموزان و غیرفارسی‌زبانان و نیز در
اسناد و متون رسمی دولتی، گذاشتن تشدید در همه موارد ضروری
است.

حرکت‌گذاری تنها در حدی لازم است که احتمال بدخوانی داده شود:
عَرَضه / عَرَضه؛ حَرَف / حَرَف؛ بُرَد / بُرَد؛ سِرْچشمه / سِرْچشمه

واژه‌های دارای هجای میانی «- وو» با دو واو نوشته می‌شود:

طاووس، لهاوور، کیکاووس، داوود

تبصره ۱: نوشتن «داود» با یک واو به تبعیت از رسم‌الخط قرآنی
بلامانع است.

تبصره ۲: در مورد نام شخص، ضبط نهادی شده (مطابق شناسنامه)
اختیار می‌شود:

کاوس، کاوسی

ترکیبات*

در باب پیوسته‌نویسی و یا جدانویسی ترکیبات در زبان فارسی سه فرض قابل تصور است:

۱. تدوین قواعدی برای جدانویسی همه کلمات مرکب و تعیین موارد استثنا.

۲. تدوین قواعدی برای پیوسته‌نویسی همه کلمات مرکب و تعیین موارد استثنا.

۳. تدوین قواعدی برای جدانویسی الزامی بعضی از کلمات مرکب و پیوسته‌نویسی بعضی دیگر و دادن اختیار در خصوص سایر کلمات به نویسندگان.

فرهنگستان در تدوین و تصویب «دستور خط فارسی»، فرض سوم را برگزیده و تنها موارد الزامی جدانویسی و یا پیوسته‌نویسی را به شرح زیر معین کرده است:

الف) کلمات مرکبی که الزاماً پیوسته نوشته می‌شود:

۱. کلمات مرکبی که از ترکیب با پیشوند ساخته می‌شود همیشه جدا نوشته می‌شود، مگر مرکب‌هایی که با پیشوندهای «به»، «بی» و «هم»، با رعایت

* در اینجا ترکیبات شامل مرکب و مشتق است و به معنای اعم از معنای موردنظر نویسندگان کتابهای دستور زبان به کار رفته است.

- استثنای، ساخته می‌شود و احکام آن در «املائی بعضی از واژه‌ها و پیشوندها و پسوندها» (ص ۲۲ و ۲۳) آمده است.
۲. کلمات مرکبی که از ترکیب با پسوند ساخته می‌شود همیشه پیوسته نوشته می‌شود، مگر هنگامی که:
الف) حرف پایانی جزء اول با حرف آغازی جزء دوم یکسان باشد:
نظام‌مند، آب‌بان
ب) جزء اول آن عدد باشد:
پنج‌گانه، ده‌گانه، پانزده‌گانه
استثنا: **بیستگانی** (واحد پول)
- تبصره: پسوند «وار» از حیث جدا و یا پیوسته‌نویسی تابع قاعده‌ای نیست، در بعضی کلمه‌ها جدا و در بعضی دیگر پیوسته نوشته می‌شود:
طوطی‌وار، فردوسی‌وار، طاووس‌وار، پری‌وار
بزرگوار، سوگوار، خانوار
۳. مرکبهایی که بسیط گونه است:
آبرو، الفبا، آبخار، نیشکر، رختخواب، یکشنبه، پنجشنبه، سید، هفتصد، یکتا، بیستگانی
۴. جزء دوم با «آ» آغاز شود و تک‌هجایی باشد:
گلاب، پساب، خوشاب، دستاس
تبصره: جزء دوم، اگر با «آ» آغاز شود و بیش از یک هجا داشته باشد، از قاعده‌ای تبعیت نمی‌کند: گاهی پیوسته نوشته می‌شود، مانند **دلاویز، پیشاهنگ، بسامد**، و گاهی جدا، مانند **دانش‌آموز، دل‌آگاه، زبان‌آور**.
۵. هرگاه کاهش یا افزایش واجی یا ابدال یا ادغام و مزج یا جابه‌جایی آوایی در داخل آنها روی داده باشد:
چنو، هشیار، ولنگاری، شاهسپرم، نستعلیق، سکنجبین
۶. مرکبی که دست کم یک جزء آن کاربرد مستقل نداشته باشد:
غمخوار، رنگرز، کهربا

۷. مرکب‌هایی که جدا نوشتن آنها التباس یا ابهام معنایی ایجاد کند:^۱

بهار (به یار)، بهروز (به روز)، بهنام (به نام)

۸. کلمه‌های مرکبی که جزء دوم آنها تک‌هجایی باشد و به صورت

رسمی یا نیمه‌رسمی، جنبه سازمانی و اداری و صنفی یافته باشد:

استاندار، بخشدار، کتابدار، قالیشو، آشپز

ب) کلمات مرکبی که الزاماً جدا نوشته می‌شود:

۱. ترکیب‌های اضافی (شامل موصوف و صفت، و مضاف و مضاف‌الیه):

دست‌کم، شورای عالی، حاصل‌ضرب، صرف‌نظر، سیب‌زمینی، آب‌میوه،
آب‌لیمو.

۲. جزء دوم با «الف» آغاز شود:

دل‌انگیز، عقب‌افتادگی، کم‌احساس

۳. حرف پایانی جزء اول با حرف آغازی جزء دوم همانند یا هم‌منخرج

باشد:

آیین‌نامه، پاک‌کن، کم‌مصرف، چوب‌بری، چوب‌پرده

۴. مرکب‌های اتباعتی و نیز مرکب‌های متشکل از دو جزء مکرر:

سنگین‌رنگین، پول‌مول، تک‌تک، حق‌حق

۵. مصدر مرکب و فعل مرکب:

سخن‌گفتن، نگاه‌داشتن، سخن‌گفتم، نگاه‌داشتم

۶. مرکب‌هایی که یک جزء آنها کلمه دخیل باشد:

خوش‌پُز، شیک‌پوش، پاگون‌دار

۷. عبارتهای عربی که شامل چند جزء باشد:

مع‌ذک، من‌بعد، علی‌هذا، ان‌شاءالله، مع‌هذا، باری‌تعالی، حق‌تعالی، علی‌ای‌حال

^۱. این التباس بیشتر در به، که و کُ (صورت کُ بیشتر در قدیم و عمدتاً در شعر به‌کار رفته است) مشاهده می‌شود: بهساز، کهربا، کهکشان، کهگل، کهریز، کُسار.

تبصره: هر دو صورت نوشتاری «باسمه‌تعالی» و «بسمه‌تعالی» جایز است.

۸. یک جزء از واژه‌های مرکب عدد باشد:

پنج‌تن، هفت‌گنبد، هشت‌بهشت، نه‌فلک، ده‌چرخه

تبصره: به استثنای عدد یک، که بسته به مورد و با توجه به قواعد دیگر، با هر دو املا صحیح است:

یکسویه / یک‌سویه؛ یکشنبه / یک‌شنبه؛ یکسره / یک‌سره؛ یکپارچه / یک‌پارچه

۹. کلمه‌های مرکبی که جزء اول آنها به‌های بیان حرکت ختم شود

(های بیان حرکت در حکم حرف منفصل است):

بها‌نه‌گیر، پایه‌دار، کناره‌گیر

تبصره: کلمه‌هایی مانند تشنگان، خفتگان، هفتگی، بچگی که در ترکیب،

های بیان حرکت آنها حذف شده و به جای آن «گ» میانجی آمده

است، از این قاعده مستثناست.

۱۰. کلمه با پیوسته‌نویسی، طولانی یا نامأنوس یا احیاناً پردندانه شود:

عافیت‌طلبی، مصلحت‌بین، پاک‌ضمیر، حقیقت‌جو

۱۱. هرگاه یکی از اجزای کلمه مرکب دارای چندگونه مختوم به حرف

منفصل و حرف متصل باشد، چون جدانویسی گونه یا گونه‌های

مختوم به حرف منفصل اجباری است به تبع آن جدانویسی گونه

یا گونه‌های دیگر نیز منطقی‌تر است:

پابره‌نه / پای‌برهنه؛ پامال / پای‌مال

۱۲. یک جزء کلمه مرکب صفت مفعولی یا صفت فاعلی باشد:

اجل‌رسیده، نمک‌پرورده، اخلاص‌کننده، پاک‌کننده

۱۳. یک جزء آن اسم خاص باشد:

سعدی‌صفت، عیسی‌دم، عیسی‌رشته‌مریم‌بافته

۱۴. جزء آغازی یا پایانی آن بسامد زیاد داشته باشد:

نیک بخت، هفت پیکر، شاه نشین، سیه چشم

۱۵. هرگاه با پیوسته نویسی، اجزای ترکیب معلوم نشود و احیاناً ابهام

معنایی پدید آید:

پاک نام، پاک دامن، پاک رای، خوش بیاری

واژه‌هایی با چند صورت املائی

در فارسی کلماتی وجود دارد که دارای دو یا چند صورت املائی مضبوط است. مراد واژه‌هایی است که در کتابت آنها حروف هم‌اوا (ا/ع؛ ت/ط؛ ث/س/ص؛ ح/ه؛ ذ/ز/ض/ظ؛ غ/ق) به کار رفته باشد. فهرست این واژه‌ها و ضبط پیشنهادی برای آنها، به تفکیک عام و خاص، به شرح زیر است:

فهرست واژه‌های دارای دو یا چند صورت املائی با ضبط مختار

در این فهرست فقط واژه‌هایی درج شده است که دارای دو یا چند صورت املائی ضبط‌شده باشد و علاوه بر آن در زبان فارسی امروز به کار رود، یا واژه‌هایی چون نامهای گیاهان و جانوران و خوراکیها و داروها و نظایر آنها که کاربرد فراوان دارد.

واژه‌های مهجور یا متروک در فهرست نیامده است. این‌گونه واژه‌ها از هر متنی با ضبط همان متن نقل می‌شود.

در مواردی که ضبط کلمه یا اسمی (اعم از اسم شخص یا محل جغرافیایی) با ضبط مختار آن کلمه یا اسم متفاوت باشد، در متون تاریخی و قدیمی همان ضبط قدیم نوشته می‌شود.

در ضبط واژه‌ها، ضوابط زیر به ترتیب اولویت رعایت شده است:

- رواج ضبط: مثلاً صورتهای آذوقه، حوله، حلیم، تالار، قداره، قورباغه و... به همین اعتبار انتخاب شده است.
- در موارد نادر، بعضی ملاحظات تاریخی و همچنین پرهیز از افزایش تعداد واژه‌هایی که دارای املاهای واحد اما به دو یا چند معنی است مورد نظر بوده است.
- عموماً ضبط کتابهای درسی، به ویژه دبستانی، ترجیح داده شده است.
- صورت املاهای تازه، هر چند مرجح باشد، پیشنهاد نشده است.

<u>ضبط مختار</u>	<u>صورتهای املائی*</u>
آذوقه	آزوقه / آذوقه
آروغ	آروغ / آروق
(کلمه «آقا» امروزه با حرف «ق» نوشته می‌شود، ولی این کلمه در قدیم گاهی لقب زنان بوده و با حرف «غ» به صورت «آغا» نوشته می‌شده است، مانند شادملک آغا، گلین‌آغا، و گاهی نیز با همین کتابت در مورد مردان به کار می‌رفته است، مانند آغامحمدخان و آغاپاشا. در این موارد خاص، در خط فارسی امروز نیز همان ضبط قدیم رعایت می‌شود.)	آقا / آغا
اتاق	اتاق / اطاق
اتو / اطو	اتو / اطو

* واژه‌هایی که حرف آغازی آنها دارای دوگونه نوشتاری است، برای سهولت مراجعه، فقط ذیل حرفی آورده شده که اگر می‌خواستیم آن کلمه را به فارسی سره بنویسیم با آن حرف می‌نوشتیم، به جز کلماتی که با دو حرف «ق» و «غ» آغاز می‌شود که ذیل حرف «ق» آورده شده است.

ضبط مختار

اختاپوس
اسطبل
اسطرلاب
افسننتین
آلم شنگه
امپراتور
امپراتریس
اُتراق

باباغوری
باتری / باطری
باتلاق
باجناغ
بغچه / بقچه
بلغور
بلیت

پاتوق

ترق و توروق
طارم
تنبور
طاس
طاس کباب

صورت‌های املائی

اختاپوس / اختاپوٹ
اسطبل / اصطلبل
اسطرلاب / اصطرلاب
افسننتین / افسنطین
آلم شنگه / عَلم شنگه
امپراتور / امپراطور
امپراتریس / امپراطریس
اُتراق / اُطراق

ب
باباغوری / باباقوری
باتری / باطری
باتلاق / باطلاق
باجناغ / باجناغ
بغچه / بقچه
بلغور / بلقور
بلیت / بلیط

پ
پاتوق / پاتوغ

ت
ترق و توروق / تاراغ و توروغ
تارم / طارم
تنبور / طنبور
تاس / طاس
تاس کباب / طاس کباب

<u>صورت‌های املائی</u>	<u>ضبط مختار</u>
تاغ/ تاق (نام درختچه)	تاغ
تاق/ طاق	طاق
تاق/ طاق (در مقابل جفت)	تاق
طاقدیس/ طاقدیس	طاقدیس
تالار/ طالار	تالار
تاوُل/ طاوُل	تاوُل
تایر/ طایر (چرخ ماشین)	تایر
تباشیر/ طباشیر	تباشیر
تبرخون/ طبرخون	تبرخون/ طبرخون
تبرزد/ طبرزد	تبرزد/ طبرزد
تبرزین/ طبرزین	تبرزین
تپانچه/ طپانچه	تپانچه
تپیدن/ طپیدن	تپیدن
تپق/ طپق/ تیغ	(مشتقات آن نیز با «ت» نوشته می‌شود)
تُتماج/ ططماج (نام نوعی آتش)	تپق تُتماج
تراز/ طراز	تراز = (تراز آبی)
تراز/ طراز	طراز = (نگار جامه)
	(همچنین در عبارتی مثل «طراز اول» به معنای «دارای مقام اول»)
	هم‌تراز و هم‌طراز هردو صحیح است.
ترخون/ طرخون	ترخون
ترقه/ طرّقه	ترقه
تشت/ طشت	تشت/ طشت
تغار/ طغار	تغار
تویقا/ طویقا	تویقا
توفان/ طوفان	توفان/ طوفان

ضبط مختار

صورت‌های املائی

چ

چارق

چارق / چارغ

چلغوز

چلغوز / چلقوز

خ

خطمی

ختمی / خطمی (گُل)

د

دوقلو

دوقلو / دوغلو

ز

زغال

زغال / ذغال

س

سوغات

سوغات / سوقات

غ

غلتیدن

غلتیدن / غلطیدن

(همچنین مشتقات آن مثل «غلطان، غلتک»،

«بام غلطان»)

ق

قاتی

قاتی / قاطی

قاروقور

قاروقور / غاروغور

قباد

قباد / غباد (نام ماهی)

قداره

قداره / غلاره

<u>ضبط مختار</u>	<u>صورت‌های املائی</u>
قدقد	قدقد / غدغد
غدغن	قدغن / غدغن / غدقن
قراقروت	قراقروت / قراقروط
قرتی	قرتی / غرتی
قرشمال	قرشمال / غرشمال
قرق	قُرُق / عُرُق
قورمه	قرمه / غرمه / قورمه
قروش	قروش / غروش
قزقان	قزقان / قزغان
	(گونه‌های دیگر: قازغان / قازقان، غزغن / قزغن)
قشقرق	قشقرق / غشغرق
قشلاق	قشلاق / قشلاغ
	(گونه‌های دیگر: قیشلاق / قیشلاغ)
قفس	قفس / قفص
قُلپ	قُلپ / غُلپ
قلنبه	قلنبه / غلنبه
قلیان	قلیان / غلیان
قورباغه	قورباغه / غورباغه
قورت	قورت / غورت
قوطی	قوطی / قوتی
قیقاج	قیقاج / غیقاج
قیماق	قیماق / قیماغ
	ل
لاتاری	لاتاری / لاطاری
لق	لق / لغ
لق ولوق	لق ولوق / لغ ولوغ

ضبط مختار

لقلق

لوطی

ملاط

ناسور

نسطوری

نقنق

نفت

نفتالین

ورقلمبیدن

وغوغ

حلیم

حوله

هیز

یاتاقان

یالقوز

یورغه

یُغور

صورت‌های املائی

لقلق / لغلغ

لوطی / لوتی

م
ملات / ملاط

ن
ناسور / ناصور

نسطوری / نستوری

نقنق / نغ نغ

نفت / نفط

نفتالین / نفتالین

و
ورقلمبیدن / ورقلمبیدن

وقوق / وغوغ

ه
هلیم / حلیم

هوله / حوله

هیز / حیز

ی
یاتاقان / یاطاقان

یالقوز / یالغوز

یُرغه / یورغه / یورقه / یورغه

یُغور / یُغور

فهرست اعلام دارای دو یا چند صورت املائی با ضبط مختار

<u>ضبط مختار</u>	<u>صورت‌های املائی</u>
آقاخان	آ/آ آقاخان / آقاخان
آغاجری	آغاجری / آغاجری
آلداغ	آلداغ / آلداغ
أترار	أترار / أطرار
اتریش	اتریش / اطریش
اصطهبانات ^۱	استهبانات / اصطهبانات / اصطهبانات
استخر / اسطخر	استخر / اسطخر / اسطخر
ایتالیا	ایتالیا / ایتالیا
ایذه	ایذه / ایزه
باطوم	ب باتوم / باطوم
بوزرجمهر	بوزرجمهر / بوزرجمهر
پترکبیر	پ پترکبیر / پترکبیر
پترزبورگ	پترزبورگ / پترزبورگ
تائیس	ت تائیس / طائیس
تاب	تاب / طاب (نام رودی که از کهکیلویه سرچشمه می‌گیرد)

^۱. وزارت کشور، در تقسیمات کشوری، «استهبان» را به جای «استهبانات» برگزیده است.

صورت‌های املائیضبط مختار

تارم / طارم	تارم
تالش / طالش	تالش
تایباد / طایباد	تایباد
تَبَرک / طَبَرک	تَبَرک
تپور / طپور	تپور
تخار / طخار	تخار
تخارستان / طخارستان	تخارستان
ترابلس / طرابلس	ترابلس
ترشیز / طرشیز	ترشیز
ترقبه / طرقبه	ترقبه
تسوج / طسوج	تسوج
توالش / طوالش*	توالش
توس / طوس*	توس
طوسی	توسی / طوسی
(طوسی وقتی اسم یا لقب باشد، مانند خواجه نصیرالدین طوسی، فردوسی طوسی، همیشه با «ط» می‌آید.)	
تهران	تهران / طهران
تهماسب / طهماسب	تهماسب / طهماسب
تهمورث / طهمورث	تهمورث / طهمورث
تیسفون	تیسفون / طیسفون
	ج
جابلسا	جابلسا / جابلصا
	خ
ختا	ختا / خطا

* انتخاب وزارت کشور.

<u>ضبط مختار</u>	<u>صورت‌های املائی</u>
خاف	خواف / خاف
زنون	ز زنون / ذنن
ساو جبلاغ سُغد سقلاب / صقلاب	س ساو جبلاغ / ساو جبلاق سُغد / صُغد سقلاب / صقلاب
شبورغان	ش شبورغان / شبورقان
عیسو	ع عیسو / عیصو
قباد قَرلق قره آغاج	ق قباد / غباد قَرلغ / قَرلق قره آغاج / قره آقاج
کیقباد	ک کیقباد / کیغباد
لوت لوط	ل لوت / لوط (کویر) لوت / لوط (قوم)